

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/332/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7609202812
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7609202812.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne I. M., G.. X.X.XXXX, bytom A. G. Z., I. XX/X, zastúpenej JUDr. Dášou Bajanovou, advokátkou, Spišská Nová Ves, Starosaská 3, proti žalovaným 1/ T. O., G.. XX.X.XXXX, bytom A. Z., Š. XXX/XX, 2/ V. O., G.. XX.X.XXXX, K. A. Z., Š. XXX/XX, 3/ O. O., G.. XX.X.XXXX, K. A. G. Z., L. XXXX/XX, X/ E. I., G.. XX.XX.XXXX, K. A. G. Z., Y. XX, zastúpenej Mgr. Jurajom Berčom, advokátom, Spišská Nová Ves, Zimná 59, o určenie neplatnosti právnych úkonov a určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 9C/55/2009-478 zo 17.7.2017 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanej v 4.rade proti neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Vo vzťahu žalobkyne a žalovaných v 1. až 3.rade žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaným sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom 9C/55/2009-161 z 13.4.2011 žalobu zamietol a žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanej v 3. rade na účet jej právneho zástupcu trovy konania vo výške 714,21 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že trovy právneho zastúpenia ustanovenej právnej zástupkyne žalobkyne bude znášať štát.

Krajský súd v Košiciach, rozhodujúci o odvolaní žalobkyne uznesením 2Co/209/2011-181 z 31.1.2012 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vytkol prvostupňovému súdu, že jeho záver o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení zo strany žalobkyne je predčasný, keďže ani z obsahu spisu nebolo možné zistiť, v čom samotná žalobkyňa naliehavý právny záujem na žiadanom určení videla a nebolo tak možné posúdiť, či danou žalobou mohol byť eliminovaný stav jej ohrozenia či neistoty.Súd prvého stupňa ďalším rozsudkom 9C/55/2009-341 z 11.3.2014 určil, že kúpna zmluva uzavretá dňa 11.6.2007 medzi predávajúcou I. M. a kupujúcou Q. O., ktorej vklad bol povolený Správou katastra A. G. Z. pod V-1667/2007 dňa 27.7.2007 ohľadne nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území A. G. Z. a to jednoizbového bytu č. 4 s príslušenstvom, ktorý sa nachádza na druhom poschodí, vchod č. XX, G. I. ulici v celosti, podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach obytného domu súpisné č. 1585 stojaceho na pozemkoch parcela č. 2786, parcela č. 2787, parcela č. 1789 - v 51/2139-inách v pomere k celku a pozemkoch parcela č. 2786 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 159 m², parcela č. 2787 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 245 m², parcela č. 2788 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 262 m², parcela č. 2789 - zastavané

plochy a nádvoria o výmere 171 m², s podielom v 51/2139-inách v pomere k celku, zapísaných na liste vlastníctva č. 6881 je neplatná. Určil ďalej, že kúpna zmluva uzavretá medzi Q. O. ako predávajúcou a O. O. ako kupujúcim zo dňa 13.8.2007, vklad ktorej bol povolený Správou katastra A. G. Z. dňa 12.9.2007 pod č. V-2165/2007, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v katastrálnom území A. G. Z., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX a to jednoizbový byt č. 4 s príslušenstvom, na druhom poschodí bytového domu súpisné č. 1585, vchod č. 13 na parcelách č. 2786, 2787, 2788, 2789 v celosti, spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súpisné č. 1585, na parcelách č. 2786, 2787, 2788, 2789 a to v podiele 51/2139-in v pomere k celku, spoluvlastnícky podiel na pozemkoch parcela č. 2786 vo výmere 159 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2787 vo výmere 245 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2788 vo výmere 262 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2789 vo výmere 171 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku a určil tiež, že zámenná zmluva uzavretá medzi O. O. Q. E. Č. zo dňa 14.11.2007, vklad ktorej bol povolený Správou katastra A. G. Z. dňa 27.12.2007 pod č. V-3020/2007, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť v katastrálnom území A. G. Z., zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX a to jednoizbový byt č. 4 s príslušenstvom, na druhom poschodí bytového domu súpisné č. 1585, vchod č. 13 na parcelách č. 2786, 2787, 2788, 2789 v celosti, adresa: I. XX, A. G. Z., spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súpisné č. 1585, na parcelách č. 2786, 2787, 2788, 2789 a to v podiele 51/2139-in v pomere k celku, spoluvlastnícky podiel na pozemkoch parcela č. 2786 vo výmere 159 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2787 vo výmere 245 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2788 vo výmere 262 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2789 vo výmere 171 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, na základe ktorej sa vlastníčkou bytu s príslušenstvom a spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach, zariadeniach bytového domu a pozemku stala E. Č., je neplatná. Rovnako určil, že žalobkyňa I. M. je vlastníčkou nehnuteľností v katastrálnom území A. G. Z., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX a to jednoizbového bytu č. 4 s príslušenstvom, na druhom poschodí bytového domu súpisné č. 1585, vchod č. 13 na parcelách č. 2786, 2787, 2788, 2789 v celosti, spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súpisné č. 1585, na parcelách č. 2786, 2787, 2788, 2789 a to v podiele 51/2139-in v pomere k celku, spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch parcela č. 2786 vo výmere 159 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2787 vo výmere 245 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2788 vo výmere 262 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku, parcela č. 2789 vo výmere 171 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria v podiele 51/2139-in v pomere k celku. Žalovanej v 3.rade náhradu trov konania nepriznal a rozhodnutie o trovách štátu a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok z návrhu si vyhradil na samostatné rozhodnutie. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej dňa 11.6.2007 so žalovanou v 1.rade a následne i určenie neplatnosti ďalších na ňu nadväzujúcich zmlúv a určenia vlastníckeho práva k bytu, zapísanému na LV č. XXXX tvrdiac, že predaj bytu sprostredkoval L. L., vediac o jej nedoplatkoch na ňom viaznucich, avšak tento nedodržal svoj sľub zabezpečiť jej náhradné bývanie, a preto aj v trestnom konaní si voči nemu uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 450.000,-Sk, ako zbytku kúpnej ceny bytu. Vzal do úvahy stanovisko žalovanej v 1.rade, ktorá so žalobou súhlasila a uviedla, že byt žalobkyne jej ponúkol na odkúpenie L. L. a hoci o byt v skutočnosti záujem nemala pre nedostatok peňazí, zmluvu uzavrela len po uistení sprostredkovateľa, že on kúpnu cenu uhradí. Prihliadol tiež na stanovisko žalovaných v 2. a 3.rade, ktorí zhodne žalobu navrhli zamietnuť. Podrobne reprodukoval obsah vyjadrení svedkov B. K. a Q. Č. a z výpisu listu vlastníctva č. XXXX kat.úz. A. G. Z. zistil, že ako vlastníčka bytu č. 4 s prísl. na I. F. Z. A. G. Z. je vedená žalovaná v 3.rade. Popísal ako ohľadom tohto bytu boli uzatvárané zmluvy medzi účastníkmi 11.6.2007, 13.8.2007 a 14.11.2007 a ako v ich dôsledku došlo k zápisu žalovanej v 3.rade do katastra nehnuteľností ako jeho vlastníčky. Mal preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves 4T/102/2008 - 899 z 25.8.2010 bol L. L. uznaný vinným okrem iného aj preto, že v presne nezistenej dobe, začiatkom mesiaca jún 2007 sa so žalobkyňou dohodol, že zabezpečí predaj jej bytu a do doby, kým sa tak stane jej zabezpečí náhradné bývanie, pričom byt odpredal žalovanej v 1.rade s vedomím, že žalobkyňa náhradné bývanie nezabezpečí, čím jej spôsobil škodu ako trhovú hodnotu bytu vo výške 14.937,26 € a túto škodu bol zaviazaný jej uhradiť podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku. Zo záverov znaleckého posudku č. 43/2013 mu vyplynulo, že žalobkyňa v čase uzavretia kúpnej zmluvy 11.6.2007 netrpela duševnou chorobou, ktorá by mohla mať vplyv na jej chápanosť,

kritickosť a úsudok a bola preto schopná plne posúdiť právne úkony. Právne vec posúdil podľa § 80 ods. 1 písm. c/ a § 135 ods. 1 O.s.p., ako aj podľa § 37 ods. 1 Obč.zákonníka a bol toho názoru, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti právnych úkonov a toto určenie v danom prípade môže byť podkladom pre rozhodnutie vo veci určenia jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Z dokazovania mu vyplynulo, že žalobkyňa sama poverila Ľ. L. predajom jej bytu, bez určenia komu a za akých podmienok má byť byt predaný za podmienky, že budú vyrovnané jej dlhy voči bytovému družstvu a bude jej zabezpečený náhradný byt zo získanej kúpnej ceny. Jej vôľou teda bolo predat' byt bez určenia konkrétnej osoby ako kupca. Svedčí o tom aj skutočnosť, že sama záujemcom o kúpu bytu umožnila jeho prehliadku, a to vrátane žalovanej v 1.rade. Vo vzťahu k prevodu bytu bol sprostredkovateľ Ľ. L. právoplatne odsúdený za zločin podvodu, ktorého sa dopustil tým, že napriek dohode so žalobkyňou odpredal jej byt s vedomím, že jej náhradné bývanie nezabezpečí a spôsobil jej tak škodu, ktorej náhrada jej bola v trestnom konaní aj priznaná. Mal za to, že žalovaná v 1.rade preukázateľne o kúpu predmetného bytu nemala záujem. Nebolo však preukázané, aby žalobkyňa uzatvorila kúpnu zmluvu pod nátlakom žalovanej v 1.rade, avšak predávajúca kúpnu zmluvu uzatvorila pod psychickým donútením Ľ. L., resp. v tiesni. Dospel k záveru, že na uzavretie zmluvy so žalovanou v 1.rade bola žalobkyňa prehovorená Ľ. L. a v skutočnosti neprejavila vôľu žalovanej v 1.rade byt predat'. Rovnako žalovaná v 1.rade nikdy nemala vážny záujem o kúpu bytu a možno mať za to, že zo strany Ľ. L. na ňu bol tiež vyvíjaný psychický nátlak. Vzhľadom na uvedené podľa neho kúpna zmluva zo dňa 11.6.2007 je absolútne neplatným právnym úkonom. Keďže žalovaná v 1.rade nemala skutočnú vôľu byť kúpou nadobudnúť do vlastníctva, nemala ani vôľu ďalej ho predávať žalovanému v 2.rade a takto nemôže byť platným právnym úkonom ani zámenná zmluva zo dňa 14.11.2007 uzavretá medzi žalovanými v 2. a 3.rade. S prihliadnutím na neplatnosť vyššie uvedených právnych úkonov vyhovel aj návrhu o určenie vlastníckeho práva žalobkyne k spornej nehnuteľnosti. O trovách konania účastníkov rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

2. Krajský súd v Košiciach, rozhodujúci o odvolaniach žalovaných v 2. a 3.rade uznesením 2Co/774/2014-396 z 23.10.2015 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z 11.3.2014 v znení opravného uznesenia a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uložil prvostupňovému súdu povinnosť opätovne posúdiť platnosť napadnutých právnych úkonov v súlade s pravidlami pre aplikáciu § 37 ods. 1 Obč. zákonníka.

3. V priebehu konania pôvodná žalovaná v 1.rade Q. O. dňa 22.12.2015 zomrela a súd prvého stupňa uznesením 9C/55/2009-430 z 21.2.2017 rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi žalovanej v 1.rade, a to T. O. Q. V. O. (teraz žalovanými v 1. a 2.rade).

4. O žalobe prvoinstančný súd rozhodol ďalším (v poradí tretím a teraz preskúmaným rozsudkom) rozhodnutím 9C/55/2009-478 zo 17.7.2017 tak, že žalobu zamietol a žalovaným v 1. až 4.rade priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Poukázal na doterajší priebeh konania a obsahlo poukázal na obsah vyjadrení jednotlivých sporových strán, ako aj obsah žalobkyňou spochybnovaných zmlúv. Z rozsudku 4T/102/2008-899 Okresného súdu Spišská Nová Ves mu vyplynulo, že ním bol okrem iného Ľ. L. uznaný vinným aj preto, že v presne nezistenej dobe začiatkom mesiaca jún 2007 sa s I. M. dohodol, že zabezpečí predaj jej bytu a do doby, kým sa tak stane, jej zabezpečí náhradné bývanie, pričom byt odpredal Q. O. dňa 11.6.2007, ktorá o tom, že nadobudla byt, vôbec nevedela a toto vykonal s vedomím, že I. M. náhradné bývanie nezabezpečí, čím jej spôsobil škodu ako trhovú hodnotu bytu vo výške 14.937,26 € a bol podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku aj zaviazaný zaplatiť I. M. škodu v uvedenej výške. Zo záverov znaleckého posudku č. 43/2013 vypracovaného znalkyňou M.. K. C. zistil, že žalobkyňa v čase uzavretia kúpnej zmluvy 11.6.2007 netrpela duševnou chorobou, ktorá by mohla mať vplyv na jej chápacosť, kritickosť a úsudok a bola tak schopná plne posúdiť právne úkony. Citoval § 37 ods. 1 Obč.zákonníka, ako aj § 193 a § 470 ods. 2 CSP a bol toho názoru, že žalobkyňa má na určení neplatnosti namietaných zmlúv naliehavý právny záujem a tento má aj na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Prioritne posudzoval slobodu vôle žalobkyne, ako aj pôvodnej žalovanej v 1.rade pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 11.6.2007 a dospel k záveru, že žalobkyňa sa sama slobodne rozhodla pre predaj svojho bytu, nekonala pritom pod nátlakom, resp. z donútenia iných osôb a za účelom predaja bytu splnomocnila Ľ. L. na všetky úkony s tým súvisiace, a to aj preto, že na byte mala vysoké nedoplatky. Jedinou jej podmienkou bolo vyrovnanie dlhov voči bytovému družstvu a zabezpečenie náhradného bytu zo získanej kúpnej ceny, a preto aj umožnila prehliadku bytu záujemcom o jeho kúpu a to vrátane pôvodnej žalovanej v 1.rade. V súvislosti

s prevodom bytu Ľ. L. bol právoplatne odsúdený za zločin podvodu, ktorého sa dopustil tým, že napriek dohode so žalobkyňou odpredal jej byt s vedomím, že náhradné bývanie nezabezpečí, keď v trestnom konaní odsúdený bol zaviazaný aj na náhradu škody voči žalobkyni a to vo výške trhovej hodnoty bytu. Samotné tvrdenie pôvodnej žalovanej v 1.rade, že o byt žalobkyne nemala záujem z dôvodu nedostatku financií na jeho kúpu neznamená, že pri uzatvorení zmluvy nekonala slobodne, keď okrem iného uviedla, že vtedy nemala zabezpečené samostatné bývanie a mala za to, že kúpnu cenu v konečnom dôsledku zaplatí Ľ. L., pre ktorého pracoval jej priateľ B. K.. Dospel k záveru o nepreukázaní dôvodov neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 11.6.2007, keď obe účastníčky zmluvného vzťahu boli v čase uzatvorenia zmluvy plne spôsobilé na právne úkony, zmluvu vlastnoručne podpísali a podľa jej textu deklarovali, že táto je prejavom ich vôle a podpísali ju slobodne, s určitou a vážnou vôľou. V konaní neboli preukázané ani dôvody neplatnosti následných právnych úkonov, t.j. kúpnej zmluvy zo dňa 13.8.2007 a zámennej zmluvy zo dňa 14.11.2007. Naopak z dokazovania vyplynulo, že žalovaní v 3. a 4.rade nadobudli nehnuteľnosť dobromyseľne a v tejto súvislosti je významný aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16.3.2016, v zmysle ktorého je možné postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe dobrej viery s tým, že vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník, oproti nadobúdateľovi v dobrej viere. Vzhľadom na uvedené žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa úspešnosti strán v spore a žalovaným voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, navrhla ho zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Uplatnila pritom odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/CSP. V rámci konania bolo podľa nej preukázané, že pôvodne žalovaná v 1.rade Q. O. nemala nikdy záujem uzatvoriť kúpnu zmluvu ohľadom jej bytu. Podľa výsledkov trestného konania jej byt odpredal Ľ. L. Q. O. a táto o jeho získaní vôbec nevedela. Už z toho vyplýva, že kúpna zmluva zo dňa 11.6.2007 nebola uzavretá slobodne, zrozumiteľne, určite a vážne a ani vôľa účastníkov uzavrieť takúto zmluvu neexistovala. Aj svedok B. K. v rámci trestného konania vypovedal, že Q. O. podpísala zmluvu o prevode bytu od nej, pričom za tento byt nikdy nezaplatila a nikto jej žiadne peniaze za tento byt nedal. Vytkla prvoinštančnému súdu, že pri hodnotení dôkazov neprihliadol na to, že prvú kúpnu zmluvu nemala úmysel uzatvoriť s Q. O. Q. O. s ňou. Pri tomto právnom úkone teda nešlo o slobodu prejavu vôle. Ani ďalší právny úkon - kúpna zmluva zo dňa 13.8.2007 nebol vykonaný slobodne, zrozumiteľne, určite a vážne a O. O. sa o sporný byt nikdy nezaujímal. Aj pri následnej zámennej zmluve z dňa 14.11.2017 sa javí, že išlo o účelový prevod s úmyslom pravdepodobne organizátora všetkých predajov pána L. zneprehľadniť situáciu.

7. Žalovaná v 4.rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnila s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktorý vychádza zo správne zisteného skutkového stavu veci. Z výpovedí pôvodne žalovanej Q. O. je podľa nej zrejmé, že táto bola stotožnená s tým, že sa stane vlastníčkou predmetného bytu, keďže bola v tom, že kúpnu cenu za ňu zaplatí Ľ. L. a v tomto domnení zmluvu aj podpisovala. Q. O. sa predtým v byte bola ako záujemkyňa oň pozrieť, čo potvrdila aj žalobkyňa. Zmluvu vedome a dobrovoľne podpísala aj žalobkyňa, keďže sa s Ľ. L. dohodla na tom, že tento má sprostredkovať odpredaj jej bytu a má zabezpečiť jej náhradné bývanie v menšom byte. Kúpnu zmluvu žalobkyňa ako predávajúca riadne podpísala a svoj podpis notársky overila a tak nemôže byť pravdivé jej tvrdenie o podpisovaní čistých papierov. Podstata podvodného konania odsúdeného Ľ. L. spočívala v tom, že sa so žalobkyňou dohodol na zabezpečení náhradného bývania, čo nedodržel a bol preto zaviazaný zaplatiť škodu vo výške trhovej hodnoty bytu v sume 14.937,26 €. Žalobkyňa v konaní ani neuviedla, či sa náhrady tejto škody domáhala vo vykonávanom konaní a v akom rozsahu bol tento jej nárok uspokojený, pričom ak by súd žalobe vyhovel, žalobkyňa by bola aj vlastníkom predmetného bytu a zároveň by mala nárok na náhradu škody.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení ku stanovisku žalovanej v 4.rade opätovne navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a priznať jej náhradu trov celého konania. Konanie Ľ. L. podľa nej smerovalo k tomu, aby odpredal jej byt a následne ho ďalej prevádzal a získaval opätovne zaň kúpnu cenu, keď jej úmyslom rozhodne nebolo uzatvoriť kúpnu zmluvu s pani O. a takýto úmysel nemala ani ona.

9. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a

dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné ,preto rozsudok vrátane výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, lebo z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je vecne správny .

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 3 CSP).

11. Žalobkyňa podala odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm.d/, f/ a h/ CSP, pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, zároveň súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sú iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia ,s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP .

13. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods1 písm f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1,2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192,193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

15. Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP a rovnako ani odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/,b/c/ CSP(na ktoré odvolací súd vždy prihliada aj keď neboli v odvolaní uplatnené) nie sú dané , pretože odvolací súd pri preskúmaní rozhodnutia súdu a konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok uvedené v týchto ustanoveniach (t.j. ani procesné vady , v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ani iné vady konania , ani iné vady ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

16. Rovnako nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keďže súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy hodnotil podľa ust. § 191 ods 1,2 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo v konaní nevyšli najavo.

17. Súd prvej inštancie v danom prípade skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, preto nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

18. Podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku v ktorých sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami potrebnými pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, vrátane všetkých tvrdení a námietok účastníkov konania (teda aj námietok žalobkyne, na ktoré žalobkyňa opakovane poukazovala aj v odvolaní).

19. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a na zdôraznenie správnosti dopĺňa nasledovné:

21. Žalobkyňa v predmetnej veci si nežiada plnenie, ale žiada určenie, ktoré samo vyvolá určité právne následky. Preto aj vznikla určovacia žaloba, ako doplnok žaloby na plnenie, aby bolo možné poskytnúť aj nepriamu ochranu právnym pomerom tam, kde sú ohrozené. Určovacou žalobou sa teda žalobkyňa domáha určenia, že kúpne zmluvy a zámenná zmluva na seba nadväzujúce z 11.6.2007, 13.8.2007 a 14.11.2007 sú neplatné a že je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV XXXX v kat.úz. A. G. Z..

22. Už v predchádzajúcich rozhodnutiach súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bolo ustálené, že žalobkyňa na podanej žalobe má právny záujem, nakoľko v prípade úspechu v spore by bolo určené jej vlastnícke právo k bytu č. 4 G. I. F.. Z. A. G. Z., keď pre posúdenie jej nároku bolo nevyhnutné zaoberať sa i platnosťou (či neplatnosťou) súvisiacich zmlúv, pričom pre vec bolo podstatné posúdenie predovšetkým prvej kúpnej zmluvy, uzavretej medzi žalobkyňou a pôvodnou žalovanou v 1.rade Q. O.. Podľa žalobkyne táto kúpna zmluva z 11.6.2007 nebola uzavretá slobodne a vážne.

23. Podľa § 37 ods. 1 O.s.p. právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

24. Z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú kúpnu cenu (§ 588 OZ). Na vznik kúpnej zmluvy teda treba zhodný prejav vôle predávajúceho a kupujúceho o predmete kúpy a jeho cene. Ak je predmetom kúpy nehnuteľnosť, zmluva musí mať písomnú formu a prejavy účastníkov musia byť na tej istej listine (§ 46 ods. 1 OZ), inak je zmluva neplatná (§ 40 ods. 1). Základným predpokladom kúpnej zmluvy je právne relevantná vôľa vlastníka predmet kúpy predať (previesť svoje vlastnícke právo na kupujúceho) a právne relevantná vôľa kupujúceho predmet prevodu kúpiť (stať sa vlastníkom prevádzanej veci). S nedostatkom tejto právne relevantnej vôle účastníka zmluvy (ak chýba vôľa ako základ právneho úkonu), ako aj s nedostatkami náležitostí vôle, to zn. ak právny úkon nie je urobený slobodne a vážne, zákon spája sankciu absolútnej neplatnosti právneho úkonu (§ 37 ods. 1 OZ). Slobodu vôle vylučuje fyzické donútenie alebo psychický nátlak spočívajúci v tom, že na konajúceho pôsobí bezprávná vyhrážka. Pritom bezprávná vyhrážka môže pochádzať buď priamo od druhého účastníka právneho úkonu, alebo aj od tretej osoby, o ktorej však druhý účastník právneho úkonu vedel či vedieť musel a situáciu využil. Právny úkon nie je urobený vážne (skutočne) vtedy, ak podľa okolností konkrétneho prípadu je zrejmé, že konajúci svojim prejavom nechcel spôsobiť (vyvolať) právne účinky, ktoré právne normy s takýmto prejavom spájajú. Na existenciu vážnej vôle k právnomu úkonu možno usudzovať z objektívnych skutočností, za ktorých bol právny úkon urobený, najmä ak bol urobený spôsobom a za okolností, ktoré nevzbudzujú pochybnosti o tom, že subjekt prejavujúci vôľu zamýšľal svojim prejavom privodiť právne účinky, ktoré zákon s takýmto prejavom spája. Pokiaľ vzniknú pochybnosti o vážnosti vôle, je treba posudzovať všetky konkrétne okolnosti prípadu a na ich podklade a z hľadiska ich vzájomných súvislostí potom urobiť príslušný záver o existencii alebo nedostatku skutočnej a vážnej vôle účastníka právneho úkonu.

25. Slobodu vôle v zmysle § 37 ods. 1 Obč.zákonníka vylučuje fyzické donútenie smerujúce k vykonaniu úkonu a tiež donútenie psychické, spočívajúce v tom, že na vôľu konajúceho pôsobí bezprávná vyhrážka. Ide o vyhrážku, ktorou je vynucované niečo, čo vynucované byť nesmie. Môže spočívať v tom, že je vyhrázané sa niečím, čo hroziaci vôbec vykonať oprávnený nie je, alebo čo síce je oprávnený vykonať, ale nesmie tým hroziť tak, aby niekoho nútil k určitému právnomu úkonu; nie je potrebné, aby cieľ,

ktorý je sledovaný použitím bezprávnej vyhrážky bol sám protiprávny. Musí však pritom ísť o vyhrážku takého druhu a takej intenzity, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu u toho, voči komu bola použitá, spôsobilá (vyvolala) odôvodnený strach a vyhrážka musí byť adresovaná tomu, koho právny úkon sa vynucuje, alebo voči osobám jemu blízkym. Medzi bezprávnou vyhrážkou a právnym úkonom pritom musí byť príčinná súvislosť. Občiansky zákonník iba všeobecne upravuje, že právny úkon, ktorý nebol urobený slobodne, je neplatný. V prípade nepriameho (psychického) donútenia konajúci síce prejavuje vlastnú vôľu, ale existuje tu vada v pohnútkke, ktorá viedla k vytvoreniu tejto vôle, keď práve pohnútkou bola bezprávna vyhrážka. Vôľa subjektov právnych úkonov je spravidla podmienená určitými skutočnosťami, ktoré môžu obmedzovať jej slobodu; takéto obmedzenie je však právne významné len za určitých podmienok, stanovených zákonom.

26. V zmysle súdnej praxe právny úkon vzniká až vtedy, ak je vyjadrením vôle prejavenej určitým a zrozumiteľným spôsobom a ak je táto rozpoznateľná inými osobami. Ak má právny úkon (navonok prejavená vôľa) účastníka záväzkového vzťahu skutočne zodpovedať jeho vlastnej vôli, musí byť výsledkom jeho vnútorného (duševného) rozhodovacieho procesu. Okolnosti vylučujúce slobodu vôle konajúceho musia mať pritom základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave, nestačí preto, ak si ich existenciu konajúci len predstavuje, ale neexistuje pre ne objektívny dôvod.

27. Nedostatkom slobody vôle je postihnutý aj právny úkon, ktorý konajúci urobil v stave tiesne, ktorým sa podľa ustálenej judikatúry chápe nielen objektívny hospodársky alebo sociálny stav, ale aj psychický stav (napr. rozrušenie, obavy o blízkú osobu a podobne).

28. Rozdiel medzi stavom psychického donútenia konajúceho a stavom tiesne vyplývajúcim z psychického stavu konajúceho je predovšetkým v ich intenzite a v tom, že psychické donútenie predpokladá psychické pôsobenie ďalšej osoby (kontrahenta alebo aj tretej osoby) na vôľu konajúceho. To sa ďalej prejavuje aj rozdielnymi sankciami, ktoré sa s nedostatkom slobody vôle spájajú. U psychického donútenia ide o „sankciu“ absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Obč.zákonníka a pri tiesni priznáva zákon konajúcemu možnosť vyvodiť z takejto „neslobody“ príslušné právne dôsledky len u dvojstranných a viacstranných právnych úkonov (u zmlúv) vo forme odstúpenia od zmluvy (§ 49 Obč.zákonníka), a to za predpokladu, že je naplnená aj ďalšia (objektívna) podmienka, totiž, že zmluva bola súčasne uzatvorená za nápadne nevýhodných podmienok.

29. Platnosť právneho úkonu (v danej veci predovšetkým kúpnej zmluvy z 11.6.2007) treba posudzovať k okamihu a so zreteľom na okolnosti daného prípadu, keď k právnemu úkonu došlo. Nedostatok vážnosti prejavu vôle je daný tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, a ak by aj existovala, tak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nedostatok vôle (či jej slobody) zatažuje toho, kto konal bez tohto predpokladu platnosti právneho úkonu. Dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno sa týkajú skutkovej okolnosti vzťahujúcej sa na to, že adresát takéhoto úkonu aspoň mohol pochopiť, že chýba prípadná vážnosť, ako základná náležitosť prejavu vôle.

30. Súd prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že neboli preukázané dôvody neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 11.6.2007, uzavretej žalobkyňou a pôvodnou žalovanou v 1.rade, keď obe účastníčky zmluvného vzťahu boli v čase uzatvorenia zmluvy plne spôsobilé na právne úkony, zmluvu vlastnoručne podpísali a podľa jej textu deklarovali, že s jej obsahom sa oboznámili, že táto je prejavom ich vôle a podpísali ju slobodne, s určitou a vážnou vôľou. Berúc do úvahy výsledky rozsiahleho dokazovania s týmto názorom prvoinštančného súdu je možné súhlasiť. Vzhľadom na uvedené neexistuje dôvod neplatnosti ani pri ďalších žalobkyňou namietaných zmluvách.

31. Je nepochybné, že úmyslom žalobkyne bolo predať byt na I. F. Z. A. G. Z. (zaťažený nedoplatkami) a práve z tohto dôvodu Ľ. L. poverila vyhľadávaním možných kupcov a týmto, vrátane pôvodnej žalovanej v 1.rade, umožnila aj prehliadku bytu. Nebolo zo strany žalobkyne preukázané, aby pri uzatváraní (podpise) zmluvy z 11.6.2007 nemala vážnu a slobodnú vôľu byt kupujúcej predať. Na tejto skutočnosti nič nemení fakt, že neskôr Ľ. L. (ktorý nebol priamym účastníkom - stranou právneho úkonu) nesplnil svoj sľub daný žalobkyni zabezpečiť jej náhradný byt. Navyše podľa zaužívanej súdnej praxe ani samotné nezaplatenie kúpnej ceny vo všeobecnosti nezakladá neplatnosť právneho úkonu, ale môže zakladať úplne odlišné hmotnoprávne dôsledky.

32. Ani z vyjadrení pôvodnej žalovanej v 1.rade Q. O. nevyplývalo, aby táto v čase uzatvárania zmluvy nemala úmysel - vôľu od žalobkyne byť kúpiť. Z jej výpovedí naopak vyplynulo, že v tej dobe s priateľom pánom K. bývali iba provízorne v kancelárii u Ľ. L., o kúpu bytu tak mala záujem a od tejto ju odrádzal len nedostatok finančných prostriedkov. Po uistení zo strany Ľ. L. o poskytnutí finančných prostriedkov sa obavy pôvodnej žalovanej evidentne rozptýlili a vychádzala z domnienky, že Ľ. L. jej priateľovi za jeho činnosť neuhrádza výplatu a za to poskytne financie na kúpu bytu. Aj vo výpovedi na pojednávaní 9.10.2012 Q. O. popísala, že byt im Ľ. L. mal „kúpiť ako odmenu“, s čím súhlasili a byť si boli tiež pozrieť. Až následne (po uzavretí zmluvy) zistili, že „pani M. nie je v poriadku“.

33. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa s Q. O. kúpnu zmluvu uzatvárali plne autonómne a slobodne, majúc vôľu a záujem byť previesť na kupujúcu, na čo nemalo vplyv neskoršie správanie sa Ľ. L., ktorý nedodrжал svoj prísľub a žalobkyni nezabezpečil náhradný byt. Žiadna z obligatórných náležitostí právneho úkonu (subjekt, vôľa, prejav, pomer vôle a prejavu, predmet) nebola teda postihnutá takými vadami, ktoré by mohli spôsobiť neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy a na ňu nadväzujúcich spochybňovaných úkonov, a preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne.

34. Faktom je, že Ľ. L. v konaní Okresného súdu Spišská Nová Ves 4T/102/2008 v spojení s konaním Krajského súdu v Košiciach 8To/94/2010 bol uznaný vinným okrem iného za to, že v presne nezistenej dobe začiatkom mesiaca jún 2007 v Spišskej Novej Vsi sa s I. M. dohodol, že zabezpečí predaj jej bytu na I. F. Č.. XX a do doby, kým sa tak nestane, jej zabezpečí náhradné bývanie v A. G. Z., pričom tento byt 11.6.2007 odpredal Q. O., ktorá o tom, že nadobudla byt po I. M. vôbec nevedela a toto vykonal s vedomím, že I. M. náhradné bývanie nezabezpečí, čím jej takto spôsobil škodu ako trhovú hodnotu uvedeného bytu vo výške 14.937,26 € a bol tak uznaný za vinného zo spáchania zločinu podvodu a podľa § 287 ods.1 Tr.por. mu bola uložená aj povinnosť zaplatiť I. M. škodu vo výške 14.937,26 €.

35. V zmysle uplatňovanej judikatúry súdy v občianskom súdnom konaní sú viazané rozsudkami vydanými v trestnom konaní pri rozhodovaní v prípadoch, v ktorých sú zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodnými s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskom právnom konaní, pričom rozsah tejto viazanosti nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal. Súd v občianskom súdnom konaní je povinný dbať i na to, aby sa výsledky jeho záverov neodchyľovali významne od skutkových záverov obsiahnutých v definovaní skutku už posudzovaného v trestnom konaní. V prejednávanej veci však skutková veta obsiahnutá v trestnom rozsudku celkom evidentne nezodpovedá výsledkom tu vykonaného dokazovania, keď je zrejmé, že Ľ. L. byt žalobkyne sám Q. O. neodpredal a na zmluve z 11.6.2007 priamo ako strana neparticipoval. Nepochybne sa však voči žalobkyni dopustil podvodného konania tým, že jej ako predávajúcej nezabezpečil v zmysle dohody náhradné bývanie. Bola mu preto v trestnom konaní okrem iného uložená aj povinnosť podľa § 287 ods.1 Tr.por. zaplatiť žalobkyni škodu vo výške 14.937,26 €, zodpovedajúcu trhovej hodnote jej bytu. Súdy v trestnom konaní tak zrejme právny úkon z 11.6.2007 pokladali za nezvratný. Nemožno tak opomenúť, že v prípade vyhovenia žalobe by žalobkyni svedčilo vlastnícke právo k spornému bytu a zároveň by táto mala zachované právo voči Ľ. L. na zaplatenie sumy 14.937,26 €, čo nezodpovedá princípu spravodlivého usporiadania vzťahov dotknutých subjektov. Aj preto odvolací súd potvrdil preskúmaný rozsudok ako vecne správny.

36. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP. Žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná, preto jej nevznikol nárok na náhradu jeho trov. Oproti tomu žalovaná v 4.rade bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods.2 CSP). Žalovaným v 1. až 3.rade v odvolacom konaní trovy nevznikli.

37. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).